

HỒI 78

Tỷ Đệ Tình Thâm

Thanh âm ôn nhu hòa dịu của Tổ Tổ từ trong nội sảnh truyền ra, dường như là đang nói chuyện với ai đó.

Cho đến tận giờ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn không thể chấp nhận sự thực là Tổ Tổ trở thành dâu nhà họ Hương, đặc biệt khi trượng phu của nàng lại là tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn. Hai gã nghĩ nát cả óc cũng không nghĩ ra Hương Ngọc Sơn có gì hấp dẫn, khiến cho Tổ Tổ phải xiêu lòng. Người nàng yêu phải là Lý Tịnh mới đúng.

Hương Ngọc Sơn lao vào nội sảnh như một con lốc, miệng gọi vang: "Phu nhân, bang chủ các người xem ai đến này?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới bước đến cửa, nghe thấy y gọi như vậy đều cảm thấy ngạc nhiên. Bang chủ mà Hương Ngọc Sơn vừa gọi rốt cục lại là ai nữa? Tổ Tổ "A" lên một tiếng, tiếp đó lại có một thanh âm nữ tử khác vang lên: "Để tôi xem giúp Tổ tỷ!".

Không ngờ chính là bang chủ Cự Kinh Bang, mỹ nhân sư phụ Vân Ngọc Chân của hai gã. Khi nàng ra đến cửa, nhìn thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cặp mắt đẹp lập tức sáng bừng lên, gương mặt thanh tú lộ rõ vẻ kinh ngạc mừng rỡ reo lên: "Trời đất! Cuối cùng thì các người cũng đến rồi!".

Khấu Trọng cười lên ha hả, bước tới một bộ, đưa tay vuốt nhẹ lên má nàng: "Mỹ nhân sư phụ gầy đi nhiều quá, có phải vì nhớ nhung đồ nhi này không?".

Gương mặt Vân Ngọc Chân lộ thần tình phức tạp, vừa vui mừng vừa tức giận nhìn gã đồ nhi khinh bạc này một cái. Lúc này Từ Tử Lăng đã lướt qua hai người, lao thẳng vào nội đường. Tổ Tổ vừa được Hương Ngọc Sơn đỡ đứng dậy, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như không tin vào mắt mình, run run giọng nói: "Tiểu Trọng! Tiểu Lăng!".

Ánh mắt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc tập trung vào phần bụng hơi nhô lên của nàng. Tất cả đều trở nên không thật, không có khả năng, lung linh biến ảo, giống như là hai gã vừa bước ra từ một giấc mơ kỳ lạ vậy.

oOo

Tố Tố khóc rồi lại cười, cười rồi lại khóc, tình cảm kích động, Khấu Trọng với Từ Tử Lăng phải hết lời khuyên giải nàng mới dần dần bình tĩnh lại. Hương Ngọc Sơn sai người mang lên một bàn tiệc phong phú. Hai gã đã đói ngấu nghiến, lại lâu ngày không được ăn uống tử tế, liền bò ra ăn như rồng cuốn. Tố Tố, Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân ba người cũng ngồi ăn chung với hai gã một chút. Chuyện sau khi chia tay, đúng là nói hoài cũng không hết.

Hương Ngọc Sơn thở dài kể: "Trước khi Phụ Công Hựu đánh vào Đôn Dương, chúng tôi đã bỏ chạy trong đêm, phu nhân dù chết cũng không chịu đi, bang chủ đành phải điểm vào thùy huyết của nàng. Trước nay Đỗ Phục Uy với chúng ta như lửa với nước, nếu để y bắt được cả bọn tất sẽ khó mà toàn mạng. Chúng tôi đã lưu lại tiêu ký ở ngoài cửa thanh lâu, hai người không nhìn thấy sao?".

Khấu Trọng cười khổ: "Tiêu ký gì chứ? Cả toà lầu đã bị cháy rụi rồi còn đâu!".

Vân Ngọc Chân nói: "Chúng ta đợi các người ở Vĩnh Thế cả tháng trời, cuối cùng mới biết các người ở Du Hàng và Thường Thục trước sau đã đại phá Hải Sa Bang và Trầm Pháp Hưng, nhưng khi phái người đến tìm thì hai tên tiểu tử các người đã không biết bỏ đi đâu rồi!".

Hai mắt Tố Tố đỏ ửng, tỏ vẻ trách móc: "Các đệ không biết đến tìm người ta sớm một chút à?".

Từ Tử Lăng vội vàng nhận tội nói: "Là bọn đệ không đúng, nhất thời không nghĩ ra mọi người sẽ trở về Ba Lăng quận".

Khấu Trọng chuyển chủ đề hỏi Hương Ngọc Sơn: "Tình hình hiện tại ở đây thế nào?".

Hương Ngọc Sơn hưng phấn nói: "Tình thế cũng tương đối ổn định, vừa mới công chiếm được Úc Lâm và Thương Ngô, hiện giờ hữu lộ nguyên soái của quân ta Đồng Cảnh Trân đang tranh đoạt Phiên Ngung với Thiết Kỳ Hội, bên nào thắng bên ấy sẽ trở thành bá chủ nam phương".

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Chúng ta đang muốn tìm Nhậm Thiếu Danh để thử đao, tên tiểu tử đó hiện ở nơi nào?".

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân cùng lúc giật mình kinh hãi, tròn mắt nhìn gã. Tổ Tổ có vẻ không vui nói: "Tiểu Trọng lúc nào cũng thích làm những chuyện nguy hiểm. Nhậm Thiệu Danh cùng với Lâm Sĩ Hồng được xưng là Giang Nam Song Bá, ở Giang Nam này chỉ kém sút Thiên Dao Tổng Khuyết mà thôi, lẽ nào là nhân vật dễ đụng tới chứ? Tỷ tỷ thế nào cũng phải bắt hai người ở đây với ta! Ôi! Các người không biết phải mang cái bụng bầu này vất vả thế nào đâu!".

Khấu Trọng chỉ cười cười không đáp, bên dưới khẽ đá vào chân Từ Tử Lăng một cái. Từ Tử Lăng mỉm cười lắc đầu, không chịu nói giúp cho gã. Khấu Trọng cực chẳng đã đành quay sang thăm dò Hương Ngọc Sơn: "Nếu giết chết Nhậm Thiệu Danh, không phải Phiền Ngu sẽ là của các người hay sao?".

Hương Ngọc Sơn chau mày nói: "Đừng nói là Nhậm Thiệu Danh, chỉ cần tả hữu hộ pháp Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân đã là nhất đẳng cao thủ rồi. Thêm vào hiện giờ người người đều sợ bị ám sát nên phòng vệ đều rất nghiêm mật, dù là Ninh Đạo Kỳ chịu làm thích khách, cơ hội thành công cũng rất nhỏ". Y ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Ngày mai ta sẽ vào triều kiến thánh thượng, trước nay người luôn hân thưởng hai vị đại ca, tất sẽ trọng dụng. Phu nhân không cần lo cho hai vị đại ca nữa!".

Khấu Trọng nhạt giọng nói: "Không cần phiền vậy! Huynh đệ chúng ta đã quen cuộc sống tự do tự tại, không quen bị người khác ra lệnh!". Tiếp đó gã không thèm lý tới gương mặt thất vọng của Hương Ngọc Sơn, quay sang hỏi Vân Ngọc Chân: "Mỹ nhân sư phụ hiện giờ đang buôn bán gì vậy?".

Vân Ngọc Chân lườm gã một cái: "Lúc nào cũng ăn nói thô lỗ như vậy, Cự Kinh Bang giờ đây thế lực đại tăng, hiện đang phụ trách vận chuyển hàng hóa vật tư cho hoàng thượng".

Khấu Trọng bật cười ha hả: "Thật khéo quá! Hiện giờ huynh đệ ta cũng đang làm nghề đó! Hà! Chút nữa thì quên không nói cho Hương tiểu... hắc! Hương tướng quân!". Rồi gã liền kể chuyện bọn Đoàn Ngọc Thành sẽ chuyển hàng đến Ba Lăng cho Hương Ngọc Sơn nghe.

Vân Ngọc Chân ngạc nhiên nói: "Tại sao các người không đi cùng với nhau?".

Khấu Trọng mỉm cười nói như không: "Hai chúng ta bị tên tiểu tử Bạt Phong Hàn truy sát hơn trăm dặm, làm sao đi cùng với họ được?".

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân cả kinh thất sắc, đồng loạt thất thanh thốt lên: "Bạt Phong Hàn?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Có vấn đề gì sao?".

Tố Tố hoa dung thất sắc nói: "Hai đệ thật không biết trời cao đất dày, từ khi xâm nhập Trung thổ, Bạt Phong Hàn đã liên tiếp đánh bại mấy chục cao thủ danh gia, bách chiến bách thắng, danh tiếng vang dội khắp thiên hạ, thậm chí còn có phần vượt quá cả tứ đại phiệt chủ. Mấy đại môn phái đã từng nhiều lần phái người liên thủ vây công y, nhưng cuối cùng y vẫn ung dung thoát khỏi, còn giết chết rất nhiều người nữa. Các đệ làm sao mà lại gây với hấn vậy?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Bọn đệ làm gì mà sợ gã chứ? Nếu không phải có nữ nhân đến từ Cao Lệ Phó Quân Du liên thủ, đệ và Tiểu Lăng đã khiến cho hấn tởm không còn manh giáp rồi!".

Bọn Hương Ngọc Sơn nghe gã nói mà ngây người kinh hãi. Vân Ngọc Chân tỏ vẻ không tin tưởng nói: "Cao Lệ Nữ Phó Quân Du võ công còn vượt trên cả La Sát Nữ Phó Quân Sước, nàng ta và Bạt Phong Hàn liên thủ mà hai người cũng thoát thân được sao?".

Khấu Trọng thò tay xuống bàn véo đùi nàng một cái, khiến cho cả người nàng run lên nhè nhẹ, rồi mới nhún vai nói: "Có gì mà kỳ lạ chứ? Bị người khác truy sát cũng đâu phải chuyện vinh dự gì mà ta phải khoác lác?".

Hương Ngọc Sơn vẫn tỏ vẻ không tin hỏi lại: "Hai vị đã giao thủ chính diện với bọn họ chưa?".

Khấu Trọng nói: "Đương nhiên là đã động thủ, bằng không đâu cần phải chạy cả trăm dặm chứ! Con bà nó! Cuối cùng mới chạy đến đây!"

Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân đưa mắt nhìn nhau không nói gì. Tố Tố lên tiếng trách móc: "Tiểu Trọng! Đệ nói năng văn nhã một chút được không? Thật mãi mà vẫn không đổi được kiểu ăn nói thô lỗ đó!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Đệ cố ý nói vậy để nghe giọng trách móc đáng yêu của tỷ mà! Hi hi!"

Tố Tố lườm gã một cái nói: "Lúc nào cũng là Tiểu Lăng ngoan hơn!".

Nhất thời tình cảm tỷ đệ thân thiết tràn ngập, những khung cảnh ba người bên nhau ngày trước lại dần dần hiện về.

oOo

Từ Tử Lăng tỉnh lại, toàn thân khí lực tràn trề. Thấy được Tổ Tổ bình yên vô sự, lại có được sự lựa chọn của nàng, gánh nặng trong lòng gã đã được vứt bỏ. Đêm qua khi nằm trên giường luyện công, tinh khí thần của gã đã hòa nhập thành một thể thống nhất, tiến nhập cảnh giới trước nay chưa từng đạt được. Gã ngẩng mặt nhìn lên tấm màn, tâm thần chuyên nhất suy nghĩ về đạo lý Dịch Kiếm Chi Thuật mà Phó Quân Du đã nhắc tới. Đó là cảnh giới lý tưởng có thể cùng lúc nắm được những biến hóa và bất biến của toàn cục trong lúc chiến đấu. Điều đó chỉ có thể bồi dưỡng và rèn luyện từ trong kinh nghiệm thực chiến, đồng thời cần phối hợp với thực lực của bản thân. Cũng giống như mấy chiêu kiếm xem ra không thể uy hiếp Khấu Trọng của Phó Quân Du ngày đó vậy, tưởng chừng như đơn giản, vậy mà lại khiến cho gã phải luống cuống tay chân, hoàn toàn là do nàng ta thấy được tiền cơ, giống như mỗi nước cờ đều bức cho đối phương phải tận lực ứng phó vậy. Gã đang nghĩ đến xuất thần thì thanh âm của Tổ Tổ đã vang lên bên ngoài: "Tiểu Lăng, đệ đã dậy chưa?".

Từ Tử Lăng vội nhảy xuống giường, khoác áo ngoài lên, chạy ra mở cửa cho Tổ Tổ. Sau khi ngồi xuống, Tổ Tổ thở dài một tiếng nói: "Các đệ trách ta gả cho Ngọc Sơn phải không? Ta cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy nữa, nhưng ta cũng biết các đệ không thích y, nhưng mà tâm địa của y đích thực rất tốt".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Tỷ tỷ đã tâm quá rồi, lúc đầu bọn đệ đúng là không thích y thật. Nhưng đó chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi. Bây giờ thì đệ đã hiểu rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, hiện giờ đệ chỉ mừng cho tỷ vì đã gả được cho lang quân như ý thôi!".

Đã đến nước này, gã còn nói được gì nữa? Gã và Khấu Trọng không giống nhau. Khấu Trọng không thích Hương Ngọc Sơn là vì y không thuận mắt. Còn gã thì không có hảo cảm với Hương Ngọc Sơn vì y quá lời đòi giao hoạt. Tổ Tổ u uất nói: "Ngoại trừ Ngọc Sơn ra thì tỷ tỷ chỉ còn có mình hai đệ là người thân. Nhưng tỷ tỷ biết hai đệ đều có chí ngoài ngàn dặm, chẳng mấy chốc sẽ rời xa tỷ tỷ! Ôi! Có phải thật như vậy không? Tại sao đệ và tiểu Trọng không ở lại đây phát triển chứ?".

Từ Tử Lăng làm sao có thể nói cho nàng là Khấu Trọng muốn tranh bá thiên hạ làm hoàng đế, còn gã thì đã nhìn thấu tất cả, chỉ hy vọng có thể nhân vân dã hạc lâm du thiên hạ, nghiên cứu võ đạo? Gã đang không biết nên trả lời thế nào, Tổ Tổ đã nói tiếp: "Hiện giờ ngoại trừ Lý Mật và Đông Minh Phái ra, những người muốn đoạt được bí mật của Dương Công Bảo Khố quả thật nhiều không kể xiết, nhưng các đệ lại không hề nghĩ đến an nguy của bản thân chút nào, đệ bảo tỷ tỷ làm sao yên tâm cho được chứ?".

Từ Tử Lăng không biết phải làm sao, chỉ cười khổ nói: "Người muốn giết Bạt Phong Hàn chỉ e cũng không ít hơn số muốn giết bọn đệ đâu, nhưng không phải y vẫn sống rất thoải mái phong quang đó sao? Tỷ tỷ hãy yên tâm dạy con lo cho chồng, đừng quá lao tâm vì bọn đệ nữa được không? Khi nào rảnh rồi, bọn đệ sẽ tới đây thăm tỷ. Còn hài tử, tỷ đã nghĩ sẽ đặt tên gì chưa?".

Hai mắt Tổ Tổ lập tức sáng long lanh, mỉm cười nói: "Đệ mau nghĩ giúp tỷ tỷ đi. Nghĩ xem nên đặt tên gì mới tốt". Tới đây, nàng chợt như nhớ ra chuyện gì, thấp giọng hỏi: "Có phải tiểu Trọng thích Vân Ngọc Chân hay không?".

Từ Tử Lăng phát giác mình càng lúc càng khó nói thật với Tổ Tổ, bởi vì sự thực là Khấu Trọng chỉ muốn đùa giỡn với Vân Ngọc Chân, giống như trước đây Vân Ngọc Chân đùa giỡn và lợi dụng tình cảm của hai gã vậy. Người lừa ta, ta lừa lại người, rốt cuộc là ai lừa ai, đến giờ vẫn còn chưa biết được. Thế nên gã đành hàm hồ đáp qua loa: "Chuyện của hai người đó đệ cũng không được rõ lắm!".

Tổ Tổ nhướn mày lo lắng nói: "Vân bang chủ tuy rất tài giỏi, nhưng lại không phải là nữ nhân đoan trang, trước đây nàng ta đã từng có quan hệ bất minh với một vị công tử của Độc Cô phiệt, ngoài ra còn có lai vãng cả với Hầu Hi Bạch nữa. Lúc nào đó đệ hãy tìm cơ hội nói với tiểu Trọng đi! Tiểu Trọng nghe lời đệ nhất mà!".

Từ Tử Lăng đành ậm ừ cho qua chuyện, trong lòng lại thầm cười khổ. Vị tỷ tỷ này của gã tâm địa rất tốt, nhưng cách nghĩ thì quá đơn thuần ngây ngô, vẫn coi Khấu Trọng là một đứa trẻ. Còn Khấu Trọng thì giờ đây đã biến thành một kẻ không thể nào bị người khác lung lay, xoay chuyển, ngay cả Từ Tử Lăng gã cũng vậy.

Lúc này Khấu Trọng vừa đẩy cửa bước vào, thấy hai người đang cười nói huyền thuyên, liền vui vẻ nói: "Ta còn tưởng rằng Tiểu Lăng người đang nằm lười nhác trên giường, thì ra sớm đã dậy nói chuyện với Tổ tỷ rồi, không phải đang nói xấu ta đấy chứ?".

Tổ Tổ hơi đỏ mặt, cúi đầu không nói gì. Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên: "Thì ra là đang nói xấu đệ thật!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Nói người thì sao chứ? Tổ tỷ chỉ quan tâm người, sợ người bị người khác hãm hại mà thôi!".

Khấu Trọng hiểu ra chuyện gì, chỉ cười cười kéo ghế ngồi xuống, thở dài nói: "Ba tỷ đệ chúng ta lại được trùng phùng rồi!".

Tổ Tổ khẽ run run nói: "Hai người ở đây thêm một thời gian nữa được không? Coi như tử tử cầu xin các đệ cũng được!".

Khấu Trọng cười khố nói: "Đêm nay bọn đệ phải ngồi thuyền đến Cửu Giang, nếu như mọi chuyện đều ổn thỏa thì mấy ngày nữa sẽ quay lại".

Tổ Tổ ngạc nhiên nói: "Đến Cửu Giang làm gì? Ngọc Sơn có biết không?".

Cửu Giang là trọng trấn nơi Phàn Dương Hồ và Trường Giang giao nhau, nằm trong phạm vi thế lực của Lâm Sĩ Hồng. Từ Ba Lăng dọc theo dòng nước, hai ngày sau là có thể tới nơi. Từ Tử Lăng tự nhiên đoán ra gã muốn nhân lúc số muối bão bồi kia còn chưa chuyển đến, hoàn thành cái nhiệm vụ ám sát Nhậm Thiếu Danh cơ hồ như không thể thực hiện nổi kia, thế nên chỉ im lặng không nói.

Giả như hai gã có thể giết chết Nhậm Thiếu Danh, sau đó an toàn thoát thân, chuyện ấy chắc sẽ kinh động toàn thiên hạ. Có danh tiếng rồi, muốn làm chuyện gì tự nhiên cũng đắc tâm ứng thủ hơn. Hơn nữa lại có thể phá vỡ thế liên thủ lưng đoạn phương Nam của Nhậm Thiếu Danh và Lâm Sĩ Hồng. Lần này có thể nói là Khấu Trọng đã tính toán hết sức kỹ lưỡng. Nếu như phương Nam lọt vào tay Khấu Trọng, gã sẽ tiến quân đoạt lấy Quan Trung, lúc ấy thì chư hùng phương Bắc chỉ có thể đứng nhìn mà thôi.

Khấu Trọng nở một nụ cười tràn đầy lòng tin, nhẹ nhàng nói: "Nói cho cùng thì đều là vì hạnh phúc của Tổ tử. Lâm Sĩ Hồng và Nhậm Thiếu Danh sẽ hội ước ở Cửu Giang để thương thảo chuyện kết minh chính thức. Chuyện này mà thành, mục tiêu đầu tiên của bọn chúng sẽ là Ba Lăng này. Vì vậy cần phải đi trước một bước, phá hoại kế hoạch kết minh của chúng. Chuyện này là do phu quân của tử nói cho đệ biết, còn thay đệ an bài mọi thứ, tử nói xem y có biết chuyện này hay không?".

Tổ Tổ biến sắc nói: "Ngọc Sơn sao lại để các đệ đi làm chuyện mạo hiểm như vậy? Không! Ta phải đi nói chuyện với y!".

Từ Tử Lăng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, thành khẩn nói: "Tử tử yên tâm, tiểu Trọng nói đúng lắm, nếu như không sớm phá hoại liên minh của hai kẻ đó, cục diện phương Nam sẽ bị lật ngược, ngay cả Tống phiệt ở Lĩnh Nam cũng khó mà còn đất dung thân chứ đừng nói đến Ba Lăng bang của trượng phu tử tử".

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng ủng hộ mình, tuy biết chủ yếu là vì Tổ Tổ, nhưng vẫn vui mừng nói: "Tiểu Lăng nói đúng đó! Tổ tử à! Tử hãy tin bọn đệ! Sau khi lấy cái đầu thối của Nhậm Thiếu Danh, bọn đệ sẽ về đây với tử mấy ngày rồi mới tiếp tục lên phía Bắc!".

Tiếng gõ cửa vang lên. Hương Ngọc Sơn bước vào nói: "Ăn sáng xong, chúng ta sẽ nhập cung yết kiến thánh thượng. Ý hai vị đại ca thế nào?".

oOo

Dưới sự tiền hô hậu ủng của hơn mười tên thân vệ của Hương Ngọc Sơn, Khấu Trọng và Vân Ngọc Chân, Hương Ngọc Sơn và Từ Tử Lăng chia làm hai hàng, thúc ngựa ra khỏi tướng quân phủ, chậm rãi tiến về phía Hoàng Cung, trước đây vốn là phủ tổng quản được Lương Đế Tiêu Tiển cho sửa sang lại.

Hôm qua Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều nôn nóng muốn gặp Tổ Tổ, thêm vào lúc đó trời đã tối nên không lưu ý đến cảnh quan trong thành, đến giờ mới phát giác ra chỗ đặc sắc. Thành này phía bắc dựa vào Trường Giang, phía tây có Động Đình Hồ, quy mô rất lớn. Thành hình chữ nhật, có bốn con phố chính cắt thành hình chữ thập làm khung, đường phố đông đúc nhưng có trật tự, những nhà ở ngoài phố đều có mái hiên chìa ra ngoài, trời nắng có thể tránh nóng, trời mưa có thể trú tạm cho khỏi ướt người, vừa thuận tiện lại vừa có cảm giác hữu hảo thân thiện. Chỉ cần nhìn hoa văn điêu khắc trước cửa mỗi căn nhà là biết dân cư nơi đây đều rất no đủ sung túc, an cư lạc nghiệp.

Bởi Ba Lăng Bang trước giờ luôn có quan hệ mật thiết với triều đình nhà Tùy, vì vậy mà trở thành bang hộ độc bá ở quận này, thêm vào đó Tiêu Tiển vốn cũng là quan lại địa phương, trước nay luôn được các phú thương ủng hộ. Bởi vậy mà khi Dạng đế bị Vũ Văn Hóa Cập giết hại, Ba Lăng Bang đã thuận lý thành chương tiếp nhận luôn địa bàn này, những người sống ở đây cũng chỉ biết gật đầu khán chúc, không dám phản kháng, thế nên nơi đây không hề bị chiến hỏa xâm phạm, toàn bộ vẫn bảo tồn được nguyên khí, đây cũng là điều kiện đảm bảo nhất cho công cuộc tranh bá thiên hạ của vị hoàng đế Đại Lương kiêm Ba Lăng Bang chủ Tiêu Tiển này.

Hiện giờ ở phương Nam tổng cộng có sáu thế lực lớn. Thanh thế lớn nhất tự nhiên là quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hữu, hiện giờ đang chiếm cứ hai đại trọng trấn là Lịch Dương và Đôn Dương. Nhưng vì bọn họ đang phải đối phó với chư hùng phương Bắc, nên hiện giờ tạm thời chưa thể mở rộng được địa bàn.

Lý Tử Thông tuy chiếm được Giang Đô, nhưng nơi này đã bị Dương Quảng và Tùy quân vơ vét cạn kiệt, nguyên khí hao tổn, nên họ Lý cũng chỉ mạnh bề ngoài mà yếu bên trong.

Quân Giang Nam của Trầm Pháp Hưng nằm ở phía Đông Nam, phía Tây Bắc có Lý Tử Thông, Đỗ Phục Uy cản trở, phía Nam lại bị Tống phiệt khắc chế, nhất thời cũng không thể làm gì.

Vì vậy mà vũ đài chiến tranh ở phương Nam này, biến thành cục diện tranh giành của hai thế lực Lâm Sĩ Hồng và Tiêu Tiễn. Trước mắt vẫn là Lâm Sĩ Hồng đang chiếm ưu thế, nhưng đó toàn là nhờ sự tương trợ của Thiết Kỳ Hội, từ đây có thể biết được địa vị của Thanh Giao Nhậm Thiếu Danh với chiến trường phương Nam quan trọng đến nhường nào.

Khẩu Trọng chính là đã nhìn thấu điểm này, nên mới tìm đến Tống Ngọc Trí giao dịch. Nếu đổi là một điều kiện khác, Tống phiệt tuyệt đối sẽ không động tâm.

Lúc này chúng nhân đã đi qua một chiếc cầu có mái che bắc ngang qua phố lớn, Từ Tử Lăng ngửa mặt lên, nhìn thấy những hoa văn chạm trổ đẹp mắt trên mái hiên, cảm nhận được không khí nhiệt náo của nơi đô thị, bất chợt một cảm giác không thể hình dung nhưng lại hết sức quen thuộc trào dâng lên trong tâm thức. Giống như cảm giác trước khi gã bị Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn ám tập lần trước vậy. Trong một sát na ngắn ngủi ấy, gã biết Dương Hư Ngạn đã đến đây rồi.

- o O o -